

Arrest

nr. 204 646 van 31 mei 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M.-C. WARLOP en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 6 september 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 11 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 29 mei 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een soenitische Irakees te zijn van Arabische origine, geboren op 30 april 1990 in de wijk al Fadel te Bagdad. U woonde van 1992 tot 2011 in al Shaab wijk, samen met uw vader, zijn tweede vrouw, uw grootouders langs vaderskant, een oom langs vaderskant, twee halfbroers, F.(...) en A.(...), en twee halfzussen, N.(...) en F.(...). In 2006 vluchtte u samen met uw familie naar Syrië (Kafer Batna) omwille van het sektarische geweld. Eind 2010, begin 2011 besloten jullie terug te keren omdat het leven in Irak iets rustiger werd en jullie in Syrië een financieel moeilijk leven kenden. Na uw terugkeer naar Irak vestigden jullie zich in al Graed wijk. In 2012 verhuisde u naar Sredat wijk. In 2011 startte u rechtenstudies aan de universiteit van Bagdad. Door het sektarische geweld in Irak had u al een afkeer ontwikkeld voor de religieuze partijen die het land bestuurden. Tijdens uw studies werd u hierin verder gestimuleerd door doctor H.(...) N.(...) a.(...) M.(...), één van de professoren en voorzitter van de Iraakse Liberale Partij. Samen met acht medestudenten richtte u rond 2012 de studentenclub "Ante Hur" (Jij bent Vrij) op. Hoewel er geen hiërarchie in de club bestond, werd u gezien uw leeftijd – u was de oudste – als voorzitter aanzien. De club kwam bijeen om te praten over het door religieuze partijen gecorrumpeerde systeem dat het volledige land aantastte en pleitte voor een seculier systeem. Zo ook bekritiseerden jullie de interim-decaan - en later decaan- van de rechtenfaculteit, J.(...) I.(...) H.(...), een man die zijn post bekwam door zijn connecties met de regerende al Dahwa partij.

U, H.(...) en A.(...), de drie publiekelijk gekende leden van "Ante Hur", werden een eerste maal bij de decaan geroepen. Hij waarschuwde jullie het niet meer over de religieuze partijen of politieke onderwerpen te hebben en schorste jullie enkele dagen. Naar aanloop van de decaanverkiezingen van 2013, betuigde "Ante Hur" zijn steun voor de kandidaat doctor H.(...) N.(...). Ten gevolge van jullie campagne op de universiteit werden jullie met z'n drieën andermaal bij de decaan geroepen. De andere leden van de club waren de decaan nog onbekend. Hij waarschuwde u en uw twee kompanen dat hij jullie toekomst met één handtekening kon beëindigen. Jullie werden voor vier dagen geschorst. In 2014 vonden er parlementsverkiezingen plaats waarvoor zowel doctor H.(...) N.(...) als de schoonbroer van decaan J.(...) zich kandidaat stelden. Opnieuw voerden jullie campagne voor H.(...) N.(...) middels het onder meer uitdelen van flyers. Wegens de vele vergaderingen van de club met H.(...) N.(...) tijdens de campagne, ontdekte de decaan de identiteit van de andere "Ante Hur"-leden, zo vermoedt u.

Vervolgens werd er eind 2014, begin 2015 op de faculteit een lezing gegeven door de Dahwa-partij waarbij de studenten werden uitgenodigd hun mening te geven en/of kritiek te uiten. U nam het woord en bekritiseerde de religieuze partijen die al jarenlang aan de macht waren zonder enig positief resultaat geboekt te hebben. Na afloop van de lezing verliet u uit voorzorg de universiteit via de achterpoort. De volgende dag ging u zoals gewoonlijk opnieuw naar de les. Wanneer u die avond met drie naar huis stapte, werden jullie aangevallen en geslagen door enkele onbekende mannen. Sindsdien dook u afwisselend onder bij uw oom en tante. Op het einde van het schooljaar 2014-2015 bleken u en de acht andere leden van de club niet geslaagd op grond van spiekgedrag, een valse beschuldiging. U vermoedt dat het om een persoonlijke afrekening door de decaan gaat.

In juli 2015, een maand voor uw vertrek kwam A.(...) A.(...) a.(...) H.(...) (AAH), de sjiiitische militie die ideologisch verbonden is aan de Dahwa-partij, u bij uw moeder zoeken. Na een huiszoeking vertrokken zij opnieuw. Rond diezelfde periode zouden onbekenden uw gsm-nummer gevraagd hebben via de universiteit. Op 31 juli 2015 nam u tot slot deel aan de betogingen tegen de corruptie van het ministerie van Elektriciteit die zich in de straten van Bagdad voordeden.

U vluchtte uiteindelijk op 10 augustus 2015 weg uit Irak. U vloog van Bagdad naar Erbil en reisde vervolgens op legale manier met de bus naar Turkije. U trok vervolgens via Griekenland en de Balkanroute naar Duitsland. Daar verbleef u zeven dagen in een opvangcentrum maar reisde vervolgens door naar België. U arriveerde op 7 september 2015 en diende op 11 september 2015 uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart (d.d. 18/10/2011), uw origineel nationaliteitsbewijs (d.d. 29/10/2014), uw originele woonstkaart, een kopie van uw verblijfsvergunning in Syrië, kopieën van de eerste pagina van uw paspoort (19/10/2011) alsook van een pagina met vertrekstempel uit Irak (10/08/2015), een Nederlandse vertaling van uw universiteitsdiploma 2011-12, een Nederlandse vertaling van uw middelbare schooldiploma, kopieën van schoolattesten uit Syrië, een origineel middelbare schoolattest uit Syrië, documenten in verband met de overplaatsing van uw studies van Syrië naar Irak, prints van propaganda-flyers van doctor H.(...) N.(...), prints van foto's van de studentenbetoging georganiseerd door "Ante Hur" in 2011 (nr. 14 a-c), een flyer van de betoging op 31/07/2015 (nr. 14d), een uittreksel van de Iraakse wetgeving, prints van facebookconversaties met M.(...) I.(...) a.(...) K.(...), S.(...) H.(...), H.(...) a.(...) A.(...) en de fotograaf van de school, een print van een foto van S.(...) H.(...) en M.(...) I.(...) a.(...) K.(...), een kopie van het UNHCR vluchtelingencertificaat bekomen in Syrië en prints van foto's met studiegenoten.

B. Motivering

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming artikel 48/4, §2, a) en b van de Vreemdelingenet). En dit om volgende redenen.

Er konden doorheen uw asielrelaas immers talrijke tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, dewelke ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Dat u omwille van uw politieke activiteiten in het kader van uw betrokkenheid bij de studentenclub "Ante Hur" gevisieerd werd door uw decaan en de zijnen, kon u dan ook niet aannemelijk maken.

Vooreerst bleek u niet capabel een duidelijke en coherente chronologie binnen uw relaas te scheppen. Zo gaf u meerdere malen aan dat u de studentenclub oprichtte in 2012 en dat deze rond eind 2013 werd beëindigd (CGVS 2, p. 9 en CGVS 3, p. 9). Ook de facebookpagina zou zijn afgesloten rond 2013 (CGVS 3, p. 7). Echter, de enige betoging die jullie zelf georganiseerd zouden hebben, zou hebben plaatsgevonden in 2011 (CGVS 2, p. 12) en dus vóór het begin van de club. Later plaatste u deze betoging dan weer in januari 2012 (CGVS 3, p. 13). De problemen die u in het kader van uw lidmaatschap bij "Ante Hur" zou hebben gekend, situeerden zich dan weer allemaal in de jaren 2013 tot 2015 (zie infra), en dus na het voornoemde einde van "Ante Hur". Op nog een ander moment had u het dan weer over de manifestatie van 31 juli 2015 waar jullie als "Ante Hur" aan deelnamen (CGVS 2, p. 11 en CGVS 3, p. 3). Gepolst of u zeker was van deze datum, bevestigde u zelfs (CGVS 3, p. 3). De lezing van de Dahwa-partij op de faculteit (zie infra) plaatste u voorts de ene keer in 2015 (CGVS 1, p. 16) en de andere keer eind 2014 (CGVS 2, p. 16 en CGVS 3, p. 16). De decaan zou u en uw kompanen voorts gebuisd hebben op grond van zogenaamd spiekgedrag. De ene keer bleek dit in het schooljaar 2013 (CGVS 1, p. 15), de andere keer dan weer op het eind van het schooljaar 2014-15 (CGVS 2, p. 5). Dat u zichzelf keer op keer tegensprekt wat betreft de tijdslijn van de door u opgerichte studentenclub en de daaraan gerelateerde gebeurtenissen en problemen, dewelke de directe oorzaak van uw vlucht uit Irak vormen, is uiteraard een erg bevreemdende vaststelling. Van een rechtenstudent die beweerde zich politiek te engageren, mag nochtans verwacht worden dat hij in staat is een overzichtelijk beeld te schetsen van de sleutelmomenten uit zijn asielrelaas die zich de voorbije jaren hebben voorgedaan.

U slaagde er evenmin in een consistent overzicht te bieden van de problemen die u met uw decaan zou hebben gekend. U zou tweemaal opgeroepen worden zijn door de decaan, een eerste maal na geruchten over de antiregeringspositie van "Ante Hur" en een tweede maal naar aanleiding van jullie campagne in het kader van de decaanverkiezingen in 2013. De details van deze oproepingen verschillen echter van gehoor tot gehoor. Volgens uw verklaringen in het eerste gehoor zou de decaan via onbekenden een lijst met de namen van de negen "Ante Hur"-leden gekregen hebben. Hij zou daarop zes van de negen "Ante Hur"-leden – de rest was die dag afwezig - een eerste keer bij de zich geroepen hebben en jullie berispt hebben wegens jullie negatieve houding ten aanzien van de overheidspartijen, hetgeen resulteerde in een schorsing van vier dagen (CGVS 1, p. 14). Tijdens uw tweede gehoor bleken niet zes maar drie personen van de lijst met negen namen te zijn opgeroepen. Die lijst, zo verduidelijkte u, had de decaan vermoedelijk bekomen via 'spionnen' in de faculteitscafetaria waar u en uw kompanen jullie standpunten deelden met medestudenten (CGVS 2, p. 14). Dat spionnen in de faculteitscafetaria een lijst zouden hebben opgesteld van de "Ante Hur"-leden en die aan de decaan zouden hebben bezorgd, kon u overigens enkel vermoeden. Tijdens uw derde gehoor maakte u dan weer geen gewag van een dergelijke lijst. Zowel bij de eerste als tweede oproeping bij de decaan werden enkel de drie publiekelijk gekende leden van "Ante Hur", i.c. uzelf, H. en A., uitgenodigd. De decaan zou op dat moment nog geen idee gehad hebben wat betreft de identiteit van de overige leden en zou dit pas na de parlementsverkiezingen in 2014 ontdekt hebben (CGVS 3, p. 12-13). Na confrontatie met uw eerdere uitlatingen bleek u zich nog steeds niets te herinneren over de lijst met negen namen. U beklemtoonde dat de decaan enkel u, H.(...) en A.(...) kende (CGVS 3, p. 13). Opnieuw dient hier overigens bij vermeldt te worden dat u enkel kon gissen hoe en wanneer de decaan de identiteit van de overige leden ontdekt zou hebben. Zo veronderstelde u dat de decaan uw clubgenoten op het spoor kwam door de talrijke vergaderingen die "Ante Hur" onderhield met doctor H.(...) N.(...) naar aanleiding van de campagne voor de parlementsverkiezingen (CGVS 3, p. 12).

U bleek verder ook tegenstrijdig wat betreft de schorsingen volgend op de hierboven vermelde oproepingen. Zo bleek aanvankelijk dat u na de eerste oproeping vier dagen en na de tweede oproeping zeven dagen geschorst werd (CGVS 1, p. 15). In het tweede gehoor draaide u deze aantallen dan weer

om (CGVS 2, p. 14). Uw verklaringen omtrent uw contacten met de decaan stonden duidelijk bol van de tegenstrijdigheden en loutere beweringen.

U zou wegens uw vete met de decaan eenmaal in elkaar geslagen geweest zijn. Maar ook aangaande deze aanval bezorgde u het CGVS drie verschillende versies. Uit uw eerste gehoor bleek dat u naar aanleiding van uw campagne voor de parlementsverkiezingen opnieuw bij de decaan werd geroepen. Hij dreigde ermee jullie 'anders te zullen aanpakken'. U en een vriend werden die dag, na afloop van de lessen, op weg van de universiteit naar huis aangevallen en in elkaar geslagen door vier mannen (CGVS 1, p. 16). U bleef hierdoor een maand thuis. Vervolgens zou er op de universiteit een lezing van de Dahwa-partij hebben plaatsgevonden waar u openlijk uw kritiek heeft geuit op de overheidspartijen, waartoe Dahwa, de partij van de decaan, behoort. Uit voorzorg ging u via de achterpoort van de universiteit naar buiten en dook u onmiddellijk onder bij een vriend. Diezelfde avond zou de sjiitische militie Asaeb Ahl al Haq (AAH) u komen zoeken zijn bij uw vader thuis (CGVS 1, p. 16). In het daaropvolgende gehoor bleek u niet in elkaar geslagen naar aanleiding van de parlementsverkiezingen, maar wel na de lezing van Dahwa. Zo zou u de faculteit samen met drie vrienden uit voorzorg langs de achterpoort verlaten hebben, waar u door een aantal mannen werd opgewacht en in elkaar geslagen. U bleef na dit incident een maand thuis (CGVS 2, p. 15-16). Over AAH maakte u ditmaal geen gewag. Tijdens het laatste gehoor volgde zowaar een derde versie. Zo werd u niet geslagen op de avond van de lezing van de Dahwa-partij – u had de universiteit immers via de achterpoort verlaten – maar wel op de daaropvolgende dag. U had die dag zoals gewoonlijk de lessen bijgewoond en werd op uw terugweg naar huis aangevallen (CGVS 3, p. 17). Ook in dit gehoor bracht u het bezoek van AAH uit eigen beweging niet naar boven. Verscheidene keren gepolst of eender wie van uw familie ooit problemen of moeilijkheden gekend heeft met een militie omwille van uw lidmaatschap bij "Ante Hur", herhaalde u keer op keer van niet. Uiteindelijk bleek u zich alsnog te herinneren dat AAH bij uw moeder was langs geweest. Wanneer de protection officer (PO) vervolgens informeerde waarom u dit niet eerder kon aanhalen, beweerde u dat de PO enkel naar militiebezoeken bij uw vader had gevraagd terwijl AAH bij uw moeder was langsgeweest. Uit het gehoorverslag blijkt daarentegen dat de PO meerdere malen duidelijk heeft gevraagd naar eventuele militiebezoeken bij uw familie in het algemeen, en niet enkel naar bezoeken informeerde die bij uw vader zouden hebben plaatsgevonden. U tot slot geconfronteerd met uw eerdere stelling, i.c. dat AAH u was komen zoeken bij uw vader (CGVS 1, p. 16), ontkende u simpelweg (CGVS 3, p. 17-18). Hoe dan ook, de eerste versie, i.c. het beweerde bezoek van AAH aan uw vader op de avond van de lezing van Dahwa (eind 2014 of begin 2015), en de tweede versie, i.c. het beweerde bezoek van AAH bij uw moeder een maand voor uw vertrek uit Irak, zijnde juli 2015, zijn uiteraard onmogelijk te verzoenen.

Ook op andere vlakken wijken uw verschillende verklaringen van elkaar af. Zo beweerde u aanvankelijk dat de naam van de facebookpagina van "Ante Hur" na enige tijd gewijzigd werd naar 'Universiteit Bagdad Rechtscollege' (CGVS 1, p. 18). Wanneer later opnieuw werd gepeild naar de facebookpagina van "Ante Hur", wijzigde u uw verklaringen. U 'dacht' dat de pagina werd afgesloten door de universiteit omdat er te veel klachten, van de decaan en andere, werden gerapporteerd. U erop gewezen dat u eerder een andere verklaring voor de stopzetting van de pagina had aangebracht, bleek u zich dit geenszins te kunnen herinneren. Ook wanneer letterlijk werd gepolst of de naam van de facebookpagina ooit veranderde, ontkende u dit (CGVS 3, p. 7-8). Dat u, als voorzitter van de club, overigens 'denkt' dat de pagina door de universiteit zelf werd afgesloten maar dit niet met zekerheid blijkt te weten, is niet aannemelijk.

Tot slot bleken uw verklaringen afgelegd op de dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) evenmin te stroken met hetgeen u in één van de drie gehoren verklaarde. Zo gaf u op de DVZ aan het schooljaar 2012-13 te hebben moeten overdoen omdat jullie van spieken beschuldigd werden (CGVS vragenlijst, vraag 5). Dit strookt niet met hetgeen u in uw tweede gehoor verklaarde, met name dat u in 2015 uw schooljaar diende over te doen (CGVS 2, p. 5). Voorts stelde u op de DVZ dat de decaan in januari 2015 een bedreiging naar het adres van uw moeder heeft gestuurd om u aan te sporen uw studies stop te zetten (CGVS vragenlijst, vraag 5). Ook dit strookt allerm minst met één van uw hierboven aangehaalde versies van uw relaas.

Bovenstaande manifeste tegenstrijdigheden doen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en vluchtmotieven.

De geloofwaardigheid van uw relaas en uw beweerde nood aan internationale bescherming omwille van uw profiel en politieke activiteiten wordt voorts nog bijkomend ondermijnd door volgende bevindingen. Zo kan er ernstig getwijfeld worden aan de zichtbaarheid en het belang van uw profiel. Zo haalde u zelf aan dat "Ante Hur" slechts één betoging organiseerde en dit in 2011 (CGVS 2, p. 12) of 2012 (CGVS 3, p. 13). U bleek daarenboven zelf niet aanwezig op deze betoging. U zou op de dag van de betoging immers naar de hoofdzetel van de universiteit gegaan zijn om een vergunning voor de betoging te regelen (CGVS 3,

p. 16). Dat u pas op de dag van de betoging een vergunning zou proberen regelen, is erg onwaarschijnlijk. Hoe dan ook, indien u daadwerkelijk niet aanwezig was op de vergadering, lijkt het dan ook weinig aannemelijk dat n t uw persoon door de decaan zou worden gevisieerd. U had het verder steeds over een gelijkaardige maar grotere studentenclub Forsan al Amal. Jullie zouden samen aan activiteiten deelgenomen hebben, samen vergaderd hebben en zo meer (CGVS 2, p. 10, 11, 13 en CGVS 3, p. 3). Echter, u bleek geen enkel lid bij naam te kunnen noemen noch wist u tot welke faculteit zij behoorden (CGVS 3, p. 6). U wist dat de club net als "Ante Hur" een facebookpagina had, maar kon het juiste profiel niet terugvinden (CGVS 3, p. 6-7). Als voorzitter van een gelijkgestemde studentenvereniging is het toch opmerkelijk dat u bovenstaande niet zou weten.

Verder blijkt uit het doen en laten van uw zogenaamde studentenclub allerm nst een vrees gevisieerd te worden door de decaan van de faculteit, en bij uitbreiding de Dahwa-partij en de militie AAH. Aanvankelijk bleek uit uw verklaringen nochtans dat de club enige voorzichtigheid aan de dag legde. U verklaarde dat andere studenten nooit geweten hebben wie, behalve u, H. en A., de overige leden van "Ante Hur" waren (CGVS 3, p. 9). Jullie zouden bovendien nooit andere studenten in de club toegelaten hebben omdat jullie niemand vertrouwden (CGVS 3, p. 11). Op de faculteit liepen immers spionnen rond, mensen die informatie zouden kunnen doorspelen naar de decaan, zo verduidelijkte u (CGVS 2, p. 13-14). Echter, deze beweerde voorzorgsmaatregelen vielen dan weer moeilijk te rijmen met uw volgende verklaringen, waaruit allerm nst enige voorzichtigheid blijkt. Zo bleken de namen van H.(...) en A.(...), als beheerders van de facebookpagina van "Ante Hur", openlijk beschikbaar op diezelfde facebookpagina (CGVS 3, p. 8). Dit lijkt uiteraard weinig verstandig indien u verklikking door medestudenten/spionnen en vervolging door de directie probeert te vermijden. Verder beweerde u dat, hoewel de facebookpagina niet openbaar was, ongeveer de hele rechtenfaculteit lid was van de groep. U gaf daarenboven zelfs aan dat de decaan eenvoudigweg onder een valse naam een vriendschapsverzoek zou kunnen versturen en zo alles op de facebookpagina zou kunnen zien (CGVS 3, p. 8). Opnieuw lijkt dit een heel onvoorzichtige manier van werken voor een vereniging die oproept tot protest tegen de decaan en zijn partij.

Ook de manier waarop jullie studenten probeerden te mobiliseren, blijkt van weinig voorzichtigheid. Zo deelden jullie niet alleen informatie via de facebookpagina, maar benaderden jullie ook in levende lijve studenten op de campus. Jullie gingen met hen praten en probeerden hen zo te overtuigen. Alle leden van "Ante Hur", en dus niet alleen de drie bekende leden, bleken hiervoor overigens ingeschakeld. Ondanks het feit dat u zelf aangaf niemand te kunnen vertrouwen, zag u het mogelijke risico van deze werkwijze blijkbaar niet in (CGVS 3, p. 11). Jullie benaderden immers enkel eerstejaarsstudenten, verduidelijkte u: 'Die zijn supergemakkelijk te overtuigen want zij weten van niets'. Zij kennen de faculteit, de professoren en de decaan niet goed waardoor er geen gevaar bestaat dat zij iets zouden doorvertellen aan de decaan, legde u verder uit (CGVS 3, p. 14). Dit lijkt echter een bijzonder vreemde redenering. Gezien alle leden van "Ante Hur" studenten gingen mobiliseren, kan het niet anders dan dat de identiteit van alle leden van Ante Hur gekend was onder de eerstejaarsstudenten. De kans dat eerstejaarsstudenten de identiteit van de clubleden al dan niet met kwade bedoelingen zouden verspreiden naar andere studenten/infiltranten is dan ook re el. Dat een eerstejaarsstudent geen band zou kunnen hebben of geen 'spion' zou kunnen zijn voor de decaan, is uiteraard ook een dubieuze veronderstelling.

Dat jullie dermate openlijk communiceerden op de faculteit, doet niet vermoeden dat jullie een ernstige vrees voor vervolging leken te koesteren. Dient daarenboven te worden opgemerkt dat u, samen met de acht andere leden van "Ante Hur", op de faculteit vergaderde. Als op een gegeven moment een student buiten de studentenclub jullie groepje kwam vervoegen, veranderden jullie gewoon van onderwerp (CGVS 3, p. 9). Dat u en de acht andere leden samen op de faculteit zouden vergaderen maar dat daarentegen enkel u, H. en A. bekend stonden als leden van "Ante Hur" bij het grote publiek en bij de decaan, is niet geloofwaardig. Indien de decaan enige interesse zou hebben om de club te viseren, dan zou hij immers mits kleine moeite kunnen ontdekken waar en met wie jullie samenkomen.

Dient tot slot te worden opgemerkt dat de kandidaten van de decaanverkiezingen in 2013 nog steeds in hun functie vertoeven. Zo verklaarde u dat zij na de overwinning van decaan J.(...) gewoon zwegen omdat zij, in tegenstelling tot J.(...), geen ondersteuning krijgen van een machtige partij (CGVS 2, p. 15). Het is vooreerst weinig waarschijnlijk dat de seculiere en activistische doctor H.(...) N.(...)  n bovendien voorzitter van de Iraaks Liberale Partij (CGVS 1, p. 9), 'gewoon zou zwijgen'. Ten tweede is het hoegenaamd niet geloofwaardig dat een dergelijk iemand nog steeds onder de decaan zou kunnen werken. Toch zou hij, alsook de andere kandidaten van de decaanverkiezingen, nog steeds als professor op de faculteit werken (CGVS 2, p. 15). Dat doctor H.(...) N.(...), een persoon die het openlijk opneemt tegen decaan J.(...) in de decaanverkiezingen en tegen diens schoonbroer in de parlementaire verkiezingen, nog steeds zijn functie als weleer kan beoefenen, terwijl u, lid van een negenkoppige studentenclub die vier jaar geleden   n manifestatie organiseerde door de decaan en zijn milities zou worden getreiterd, aangevallen en gezocht, is allesbehalve geloofwaardig.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Hieruit volgt dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan worden toegekend.

Uw documenten konden niets wijzigen aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonstkaart, kopie van eerste pagina van uw paspoort, uw schoolattesten en uw verblijfsdocumenten uit Syrië spreken zich immers enkel uit over uw identiteit, herkomst, verblijf in Syrië en schoolcarrière. De foto's met uw vrienden kunnen evenmin aantonen dat u lid was van een kritische studentenclub noch dat u daarom problemen zou gekend hebben. De foto's van de studentenbetoging die "Ante Hur" zou georganiseerd hebben, hebben evenmin enige bewijswaarde. Deze tonen immers enkel aan dat "Ante Hur" een betoging organiseerde, niets meer en niets minder. Dat u hierbij betrokken was, en problemen zou hebben gekend omwille van uw betrokkenheid, kan hieruit geenszins worden afgeleid. Dient hier overigens nogmaals te worden benadrukt dat u zelf verklaarde dat u niet aanwezig was bij de betoging zelf (zie supra). Evenmin doen de kopieën van de flyer van de betoging van 31/07/2015 – hierbij zou u wel aanwezig geweest zijn - en de propaganda-flyers van doctor H.(...) N.(...) uitspraak over uw persoonlijke activiteiten en problemen. Dat u aanwezig was op de betoging van 31/07/2015 is bovendien een loutere bewering (CGVS 2, p. 11-12). Het voorgelegde uittreksel van de Iraakse wetgeving betreffende het verbod op het voeren van politieke en religieuze campagnevoering op de universiteit, spreekt zich evenmin uit over uw persoonlijke situatie in Irak (CGVS 2, p. 5). Het voorleggen van de facebookprofielen en -conversaties tussen u en enkele personeelsleden van de universiteit kan uw verklaringen evenmin bevestigen. U had M.(...) I.(...) A.(...) K.(...), de directeur van het juridisch departement van de faculteit, gecontacteerd in de hoop een bewijs te kunnen ontvangen van uw niet slagen omwille van spiekgedrag. U probeerde tevens tevergeefs doctor H.(...) A.(...), docent Persoonswetgeving, en de schoolfotograaf te contacteren (CGVS 2, p. 7-8). Echter, dient te worden bemerkt dat de authenticiteit van deze gesprekken niet kan worden nagegaan. Eender wie kan immers een facebookprofiel aanmaken met de naam 'M.(...) I.(...) A.(...) K.(...)'. Bovendien bewijzen ook deze pogingen tot het bekomen van documenten geenszins dat u problemen zou hebben gekend met uw decaan omwille van uw politieke activiteiten. De foto van S.(...) H.(...), de persoon die u zou beschuldigd hebben van spieken – wat eveneens een loutere bewering van uw kant betreft - kan evenmin uw verklaringen staven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht

geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) tweeweg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016). Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit "areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS." niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de

provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de

impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, §§2 en 4, 48/5, §§2 en 3, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het KB CGVS) en van het voorzichtigheids-, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene rechtsbeginselen.

Verzoeker werpt op dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolgingen rechtvaardigt omdat hij als soenniet van Arabische origine tegen de religieuze partijen is en de studentenclub 'Ante Hur' oprichtte waar de situatie in Irak werd besproken en die onder andere kritiek leverde op de decaan J. I. H. die gelieerd was aan de Dawa-partij. Bij een lezing van de Dawa-partij op de universiteit zou verzoeker de partij hebben bekritiseerd. Hij zou tevens hebben deelgenomen aan een betoging op 31 juli 2015 en werd om die reden bedreigd door de decaan en de milities.

Verzoeker stelt dat rekening dient te worden gehouden met de omkering van de bewijslast uit artikel 48/7 van de vreemdelingenwet en dat de commissaris-generaal niet aantoonde dat verzoeker in geval van een terugkeer naar Irak en/of Bagdad geen risico loopt om opnieuw slachtoffer te worden van bedreigingen, misbruiken en vervolgingen. Verzoeker citeert een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) betreffende het onderzoek in asielzaken en besluit dat er voldoende elementen zijn om zijn verklaringen, waaruit blijkt dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat, als vaststaand te beschouwen.

Verzoeker is het oneens met de beoordeling door de commissaris-generaal en herhaalt dat hij door toedoen van het sektarisch geweld en onder invloed van professor H. N., die tevens voorzitter is van de Iraakse liberale partij, een tegenstander is geworden van religieuze partijen. Hij beweert veel te lezen over liberalisme en secularisme en richtte rond 2012, toen hij tweedejaarsstudent aan de rechtenfaculteit was, de studentenclub 'Ante Hur' op. Binnen deze club werd gepraat over de actuele situatie in Irak en werd kritiek geleverd op J.I.H., de decaan van de rechtenfaculteit, die zijn post via connecties met de Dawa-partij had bekomen. Betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheden merkt verzoeker op dat hij "problemen (heeft) met de tijdslijn". Verzoeker benadrukt dat hij een bijzonder profiel heeft als soenniet die tegen de regering gekant is, dat hij een bepaalde politieke overtuiging heeft en dat hij om die reden door de milities wordt vervolgd, waardoor hij aan de criteria van de vluchtelingendefinitie meent te voldoen. Met betrekking tot zijn soennitische achtergrond merkt verzoeker onder verwijzing naar rechtsleer op dat het behoren tot een religieuze minderheid het risico op vervolging kan verhogen. Verzoeker citeert een document van de Britse Ambassade in Bagdad van 12 augustus 2016, waaruit blijkt dat er aanvallen plaatsvinden van sjiiitische milities op soennitische ontheemden, hetgeen wordt bevestigd door het UNHCR-standpunt van 14 november 2016 betreffende de terugkeer naar Irak. Tenslotte haalt verzoeker een arrest aan van de Raad van 8 februari 2017, waarin wordt bevestigd dat soennieten een groter risico lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld. Ook omdat verzoeker gevaar loopt omwille van zijn religieuze overtuigingen, valt hij, zo stelt hij, binnen het toepassingsgebied van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

Aangaande de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet spreekt verzoeker de cijfers en argumenten van de commissaris-generaal tegen. Volgens verzoeker werd geen informatie gegeven door de verwerende partij dat er in 2015/2016 veel burgerslachtoffers zijn gevallen in Bagdad waarbij hij een aantal internetartikels citeert over aanslagen in Bagdad.

Verzoeker zet daarnaast uiteen dat hij ook de sjiiitische milities vreest en dat deze opereren in straffeloosheid en dat bepaalde leden van de milities infiltreren in het parlement en de regering. Hierbij

verwijst verzoeker naar de wetgeving die de *Popular Mobilization Units* verheft tot een officiële instantie. Hij besluit dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om naar Irak, en specifiek naar Bagdad, terug te keren.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. De verwerende partij maakt middels een aanvullende nota van 2 maart 2018 een bijkomend stuk over aan de Raad, met name de 'COI Focus' "*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*" van 25 september 2017.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer waarin cijfergegevens worden weergegeven over het aantal burgerslachtoffers in Bagdad in januari en februari 2018 en waarin een overzicht wordt geboden van de incidenten waarover op www.iraqinews.com werd bericht in de periode van 4 februari 2018 tot 4 maart 2018.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning leveren om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt door de commissaris-generaal gewezen op talrijke tegenstrijdigheden en incoherenties in de verklaringen van verzoeker. Zo bleek verzoeker niet in staat om de gebeurtenissen chronologisch correct te situeren. Hij situeerde het bestaan van de studentenclub waarvan hij de informele voorzitter was in 2012 (oprichting) en 2013 (einde), terwijl hij een betoging, die hij zou hebben georganiseerd, plaatste in 2011, dus voor het ontstaan van de club, en zijn vervolgingsproblemen in de jaren 2013 tot 2015, dus na het opdoeken ervan. Verzoeker sprak zichzelf verschillende keren tegen betreffende de tijdslijn. De commissaris-generaal wijst erop dat van een rechtenstudent, die beweerde zich politiek te engageren, mag worden verwacht dat hij een overzichtelijk beeld kan schetsen van de sleutelmomenten uit zijn asielrelaas. Er wordt in de beslissing ook gewezen op een aantal inconsistenties betreffende de details van de oproepingen door de decaan, met name over het aantal personen dat zou zijn uitgenodigd en over de wijze waarop de decaan de identiteit van de overige clubgenoten kon achterhalen. Verder werden een aantal tegenstrijdigheden opgemerkt betreffende de schorsingen die verzoeker zou hebben opgelopen en over de aanval waarvan verzoeker het slachtoffer werd als gevolg van de vete met de decaan. Verzoeker situeerde deze aanval immers op verschillende tijdstippen. Verzoeker bleek als voorzitter van de club niet met zekerheid te weten wat er was gebeurd met de facebookpagina van de studentenclub en legde tegenstrijdige verklaringen af over het academiejaar dat hij omwille van een beschuldiging van spieken had moeten overdoen. Het geheel van deze vaststellingen ondermijnt volgens de commissaris-generaal de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Ook aan de zichtbaarheid en het belang van verzoekers voorgehouden profiel als voorzitter van de studentenclub wordt getwijfeld omdat er slechts één betoging werd georganiseerd en verzoeker weinig concrete informatie kan verstrekken over een gelijkaardige studentenclub waarmee vele gezamenlijke activiteiten werden gehouden. De openbaarheid van de facebookpagina van de studentenclub staat dan weer haaks op de vrees voor de milities omwille van het protest tegen de decaan en zijn partij. De commissaris-generaal wijst er tevens op dat het niet geloofwaardig is dat de andere kandidaten bij de decaanverkiezingen gewoon in hun functie bleven werken, waaronder H. N., terwijl verzoeker, die als student één manifestatie zou hebben georganiseerd, wel vervolgd zou worden. De documenten die verzoeker had neergelegd, kunnen de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas niet ombuigen.

Inzake de subsidiaire bescherming overweegt de commissaris-generaal op basis van de beschikbare informatie dat er actueel in Bagdad een complexe situatie heerst, maar dat er geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar aan een reëel risico loopt op ernstige schade, bestaande uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 26 van het KB CGVS aangezien hij verzuimt om uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing zou worden geschonden.

2.5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Waar verzoeker zich in zijn middel beroept op het 'voorzichtigheidsbeginsel', lijkt hij in wezen eveneens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te voeren.

2.5.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

2.5.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuursdeed in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5.6. In zijn eerste middel herhaalt verzoeker zijn asielmotieven waarbij hij beweert te voldoen aan de criteria uit de definitie van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag. Het louter herhalen van de asielmotieven is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft.

2.5.7. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een aantal foto's en informatie van facebook had neergelegd (AD, stuk 13, Documenten, Propaganda dr. H. N., foto's betoging Ante Hur 2011 + flyer betoging 31/07/2015, uittreksel uit de Iraakse wetgeving, facebookconversatie met M. I. a. K., foto van S. H. en M. I. a. K., facebookprofiel dr. H. A. A., facebookconversatie met fotograaf van universiteit en foto's met medestudenten). De Raad stelt vast dat deze stukken geen objectief bewijs omvatten van het feit dat hij effectief rechtenstudent zou zijn geweest in Bagdad, noch van zijn profiel als 'informele' voorzitter van een studentenclub die secularisme nastreefde en omwille van zijn standpunten zou worden gevisieerd door de decaan. De commissaris-generaal stelt in dit verband het volgende: *"De foto's met uw vrienden kunnen evenmin aantonen dat u lid was van een kritische studentenclub noch dat u daarom problemen zou gekend hebben. De foto's van de studentenbetoging die "Ante Hur" zou georganiseerd hebben, hebben evenmin enige bewijswaarde. Deze tonen immers enkel aan dat "Ante Hur" een betoging organiseerde, niets meer en niets minder. Dat u hierbij betrokken was, en problemen zou hebben gekend omwille van uw betrokkenheid, kan hieruit geenszins worden afgeleid. (...) Evenmin doen de kopieën van de flyer van de betoging van 31/07/2015 – hierbij zou u wel aanwezig geweest zijn - en de propaganda-flyers van doctor H.(...) N.(...) uitspraak over uw persoonlijke activiteiten en problemen. (...) Het voorgelegde uittreksel van de Iraakse wetgeving betreffende het verbod op het voeren van politieke en religieuze campagnevoering op de universiteit, spreekt zich evenmin uit over uw persoonlijke situatie in Irak (CGVS 2, p. 5). Het voorleggen van de facebookprofielen en - conversaties tussen u en enkele personeelsleden van de universiteit kan uw verklaringen evenmin bevestigen. U had M.(...) I.(...) A.(...) K.(...), de directeur van het juridisch departement van de faculteit, gecontacteerd in de hoop een bewijs te kunnen ontvangen van uw niet slagen omwille van spiekgedrag. U probeerde tevens tevergeefs doctor H.(...) A.(...), docent Persoonswetgeving, en de schoolfotograaf te contacteren (CGVS 2, p. 7-8). Echter, dient te worden bemerkt dat de authenticiteit van deze gesprekken niet kan worden nagegaan. Eender wie kan immers een facebookprofiel aanmaken met de naam 'M.(...) I.(...) A.(...) K.(...)'.* Bovendien bewijzen ook deze pogingen tot het bekomen van documenten geenszins dat u problemen zou hebben gekend met uw decaan omwille van uw politieke activiteiten. De foto van S.(...) H.(...), de persoon die u zou beschuldigd hebben van spieken – wat eveneens een loutere bewering van uw kant betreft - kan evenmin uw verklaringen staven." Verzoeker brengt ook bij zijn verzoekschrift of in het kader van zijn aanvullende nota geen stukken aan die een begin van bewijs zouden kunnen vormen van zijn relaas.

2.5.8. Aangezien verzoeker geen bewijsstukken heeft aangeleverd ter onderbouwing van zijn asielmotieven, dient te worden teruggevallen op zijn verklaringen. Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker samen met 8 medestudenten *“denkt”* in 2012 de studentenclub ‘Ante Hur’ te hebben opgericht waarvan hij als voorzitter werd beschouwd (AD, stuk 5B, gehoorverslag CGVS II, 20 mei 2016, p. 9). Deze club zou hebben bestaan tot eind 2013 (AD, stuk 5A, gehoorverslag CGVS III, 26 september 2016, p. 9). Nochtans verklaarde verzoeker dat de groep ‘Ante Hur’ begin januari 2011 een vreedzame manifestatie had georganiseerd tegen al Maliki (AD, stuk 5B, gehoorverslag CGVS II, 20 mei 2016, p. 12-13) en dat de club ook deelnam aan de betoging tegen de corruptie van het ministerie van elektriciteit van 31 juli 2015 (AD, stuk 5A, gehoorverslag CGVS III, 26 september 2016, p. 3). Het komt totaal ongeloofwaardig over dat een geëngageerde rechtenstudent slechts met moeite kan antwoorden op de vraag wanneer hij een studentenclub zou hebben opgericht en bovendien de manifestaties waaraan hij met de studentenclub heeft deelgenomen situeert vóór het ontstaan en na de opheffing ervan. Verzoeker poneert in zijn middel dat hij *“problemen (heeft) met de tijdslijn”*, maar dit kan bezwaarlijk deze manifeste onjuiste situeringen in de tijd rechtvaardigen. Aangezien het voorgehouden profiel van verzoeker noch op grond van de stukken, noch op grond van zijn verklaringen bewezen kan worden geacht, kan er geen geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die verzoeker beweert omwille van zijn profiel te hebben ondergaan.

2.5.9. Waar verzoeker in zijn middel wijst op de omkering van de bewijslast uit artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat deze omkering vereist dat de eerder ondergane vervolging of ernstige schade minstens aannemelijk moet worden geacht. Uit de interviews is echter gebleken dat verzoeker over de concrete feiten die aanleiding gaven tot zijn vlucht volstrekt inconsistente verklaringen aflegt. Zowel betreffende de beweerde schorsingen door de decaan van 2013, en over de aanval door onbekende mannen begin 2015 als over het bezoek bij zijn ouder(s) van de sjitische militie AAH vertonen de verklaringen van verzoeker een aantal fundamentele tegenstrijdigheden.

2.5.10. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij 2 keer een schorsing zou hebben opgelopen vanwege de decaan. De eerste maal werd hij gedurende 4 dagen geschorst omwille van de vergaderingen van ‘Ante Hur’ en later werd hij een tweede maal geschorst voor 7 dagen ten tijde van de decaanverkiezingen op verdenking van spieken (AD, stuk 5C, gehoorverslag CGVS I, 29 maart 2016, p. 14-15). Verzoeker verklaarde aanvankelijk dat er voor de eerste schorsing van de groep van 9 medestudenten, die deel uitmaakten van de studentenclub, 6 werden gesommeerd door de decaan. Deze 6 studenten zouden op een lijst hebben gestaan. De overigen zouden die dag afwezig zijn geweest (*Ibid.*). Tijdens zijn tweede gehoor verklaarde verzoeker dat er een lijst was met 9 namen, maar dat de decaan er slechts 3 had opgeroepen, met name H., A. en hijzelf (AD, stuk 5B, gehoorverslag CGVS II, 20 mei 2016, p. 14). Tijdens het derde gehoor verklaarde verzoeker dan weer dat de adjudant van de decaan een lijst had met 3 namen omdat hij op dat ogenblik nog niet zou hebben geweten wie de andere leden waren (AD, stuk 5A, gehoorverslag CGVS III, 26 september 2016, p. 11-12).

De aanval door onbekende mannen werd door verzoeker tijdens zijn eerste gehoor gesitueerd in 2014 naar aanleiding van bedreigingen door de decaan ingevolge de campagne voor de presidentsverkiezingen (AD, stuk 5C, gehoorverslag CGVS I, 29 maart 2016, p. 16). Later zou verzoeker na een lezing van de partij al Dahwa bij een vriend zijn ondergedoken, waarna de sjitische militie hem bij zijn vader kwam zoeken (*Ibid.*). Tijdens het tweede gehoor situeerde verzoeker de aanval onmiddellijk na de afloop van een lezing van de partij al Dahwa op de universiteit waarop hij het woord had genomen (AD, stuk 5B, gehoorverslag CGVS II, 20 mei 2016, p. 15) en tijdens het derde gehoor stelde verzoeker dan weer dat hij niet op de dag van het evenement van al Dahwa, maar wel de dag nadien, zou zijn geslagen (AD, stuk 5C, gehoorverslag CGVS III, 26 september 2016, p. 17).

Zoals zonet aangehaald, verklaarde verzoeker tijdens zijn eerste gehoor dat de milities hem bij zijn vader kwamen opzoeken: *“En inderdaad, de milities van Asa’eb El Hasak (sic) zijn tot bij ons thuis geweest, hebben ons huis gezocht, zonder toestemming, zij waren mannen met militaire uniform en ook burgerlijke kleren, zij hebben mijn vader gevraagd waar H.(...) is, en mijn vader heeft gezegd, hij is er niet, hij is niet thuis”* (AD, stuk 5C, gehoorverslag CGVS I, 29 maart 2016, p. 16). Tijdens het derde gehoor ontkende verzoeker uitdrukkelijk dat zijn familieleden ooit rechtstreeks contact zouden hebben gehad met de militie en stelde hij dat er nooit militieleden bij hem thuis waren geweest op het moment dat één van zijn familieleden thuis was, waarbij verzoeker negatief antwoordde op de expliciete vraag of de milities ooit bij zijn vader thuis geweest waren (AD, stuk 5A, gehoorverslag CGVS III, 26 september 2016, p. 18). Vreemd genoeg opperde verzoeker plots het volgende: *“Militie is naar het huis van mijn mama gekomen nadat ik deel had genomen aan dat evenement”* (*Ibid.*).

Gelet op deze sterk uiteenlopende verklaringen over de concrete feiten die aanleiding gaven tot verzoekers vertrek uit zijn land van herkomst, die door verzoeker niet worden betwist, noch weerlegd, kunnen de vervolgingsfeiten onmogelijk als geloofwaardig worden beschouwd. De verklaringen van verzoeker zijn dermate inconsistent dat er op grond van zijn relaas evenmin sprake kan zijn van een omkering van de bewijslast, zoals voorzien in artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

2.5.11. Verzoeker benadrukt in zijn middel dat hij een tegenstander is van religieuze partijen en dat zijn politieke overtuiging en zijn soennitische achtergrond de oorzaak zijn van vervolging door de milities. De Raad stelt vast dat loutere sympathie voor een liberale en seculiere samenleving of de loutere soennitische achtergrond nog niet betekent dat verzoeker om die reden zou worden vervolgd of een risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet. Zoals hierboven uitvoerig uiteengezet, kunnen de door verzoeker uiteengezette vervolgingsfeiten niet aannemelijk worden geacht, waardoor het gegronde karakter van zijn vrees of de realiteit van het risico niet bewezen zijn. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat soennieten inderdaad een verhoogd risico lopen op gerichte vormen van geweld, zoals verzoeker ook in zijn verzoekschrift beschrijft, en dat vooral ontheemde soennieten, die afkomstig zijn uit Anbar, gevisieerd worden (Aanvullende nota, COI Focus "*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*", 25 september 2017, p. 30-31). Nochtans kan uit de recente landeninformatie niet worden opgemaakt dat er sprake zou zijn van groepsvervolging van soennieten in Bagdad of dat het loutere gegeven soenniet te zijn, zou volstaan om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Verzoeker blijkt geboren en getogen te zijn in Bagdad uit ouders die eveneens afkomstig zijn uit Bagdad (AD, stuk 10, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, persoonsgegevens, 28 september 2015). Verzoeker bestempelt zich als soenniet, maar komt uit een gezin dat "*niet zoveel aandacht had voor religieuze activiteiten*", waardoor bezwaarlijk kan worden aanvaard dat verzoeker nood zou hebben aan internationale bescherming op basis van de religieuze strekking waartoe hij behoort. In dit verband stipt de Raad aan dat verzoeker *in fine* van zijn middel aanhaalt dat de sjiiitische milities in volle onafhankelijkheid en straffeloosheid handelen en geïnfiltreerd zijn in de regering. Deze algemene uiteenzetting, waarbij verzoeker een internetartikel van www.middleeasteye.net citeert, is niet van aard om de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag om te buigen of om te concluderen dat verzoeker wel degelijk onder de negatieve aandacht van de sjiiitische milities zou komen.

2.5.12. De kritiek van verzoeker in zijn tweede middel is hoofdzakelijk gericht tegen de beoordeling van de commissaris-generaal over de actuele veiligheidssituatie in Bagdad in het licht van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.13. Vooreerst merkt de Raad op dat in de actuele landeninformatie, die middels de aanvullende nota van de verwerende partij werd overgemaakt, nergens wordt ontkend dat er in Bagdad door IS nog steeds aanslagen worden gepleegd, die burgerslachtoffers eisen. Er kan echter worden getwijfeld aan de actualiteit van de cijfers die verzoeker in zijn tweede middel weergeeft, aangezien blijkt uit de meest actuele informatie dat het aantal door IS uitgevoerde aanslagen in Bagdad vanaf begin 2017 sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016 (Aanvullende nota CGVS, 'COI Focus' "*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*" 25 september 2017, p. 11-12).

De cijfergegevens betreffende het aantal burgerslachtoffers in Bagdad in januari en februari 2018 en het overzicht van de incidenten waarover op www.iraqinews.com werd bericht in de periode van 4 februari 2018 tot 4 maart 2018, die verzoeker in zijn aanvullende nota meegeeft (Aanvullende nota verzoeker), stemmen overeen met de informatie uit de aanvullende nota van de verwerende partij. Uit de cijfers blijkt dat er inderdaad in Bagdad nog steeds heel wat burgerslachtoffers te betreuren zijn, maar dat de maandelijkse cijfers van vele honderden doden en gewonden gezakt is tot enkele tientallen en het aantal geweldsincidenten is gezakt van acht tot twaalf per dag tot minder dan drie per dag (Aanvullende nota CGVS, 'COI Focus' "*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*" 25 september 2017, p. 19-29). Verzoeker geeft in zijn aanvullende nota geen bijkomende uitleg bij deze cijfers. De Raad bekijkt deze cijfers in het licht van de landeninformatie die door de verwerende partij werd aangereikt en stelt vast dat hierdoor geen afbreuk wordt gedaan aan de conclusies met betrekking tot het willekeurig geweld, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.14. Uit de door de verwerende partij aangeleverde informatie (Aanvullende nota CGVS, COI Focus "*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*" van 25 september 2017) blijkt dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt, neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de

terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een “*ramadanoffensief*” met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de *Iraqi Security Forces* (ISF), het leger, de politie, en *Popular Mobilization Units* (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 in Irak voert, heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. *Checkpoints* worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse *checkpoints* toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Verzoeker heeft geen persoonlijke omstandigheden aangetoond die maken dat hij, in vergelijking met de rest van de bevolking in Bagdad, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict.

2.5.15. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48/3, §§2, 4 en 5, 48/4, 48/5, §§2 en 3, 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet. De

bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN